

Ne, lažnik pa res nočem biti!

5. Laž je greh.

Ko je bil sv. Andrej Avelinski († 1608.) še pravdnik, se mu je primerilo nekega dne, da je izrekel neresnico, ko je jako vneto zagovarjal svojega prijatelja. Zvečer je po svoji navadi bral v sv. pismu; kar pride do besedi: „Usta, katera govore laž, umoré dušo.“ Te svete besede mu zadoné kakor sodne trombe glas v srce. Ves preplašen vzdihne: „Oh, drznil sem se Boga žaliti, da bi ustregel prijatelju!“ Vso noč je bitko objokoval svoj greh in zjutraj je precej hitel k svojemu spovedniku, da je dobil odvezo in dušni mir. In da bi se mu zopet ne pripetilo kaj enakega, je popustil to nevarno službo.

Torej zopet povzamem besede, s katerimi sem končal zadnji opomin: „Trdo zapirajte vrata pred vsako lažjo!“ To pa še prav posebno zato, ker „usta, katera lažejo, umoré dušo“, ker laž je — ostuden greh!

To je sicer res, da je laž v obče le odpustljivi greh, a večkrat je pa vendar le smrtni greh, ali vsaj privede do smrtnih grehov, in ravno zato priča o njem sv. pismo, da „umori dušo!“

A, mladi čitatelj, nikar se ne tolaži s tem, da je laž le — mali greh. Odpriva katekizem in poglejva, kaj pravi o malih grehih. Ni mi prilike, da bi ti tu obširno razlagal vse točke, marveč opozorim te samo na prvo in zadnjo: „Tudi malih grehov se skrbno ogibajmo, a) ker tudi oni žalijo Boga, b) ker nas sčasoma pripeljejo v smrtne grehe.“

a) Premisli vendar, kako strašna reč je to, če kdo vedoma, s preudarkom stori mali greh, — nalašč žali Boga, neskončno svetega in veličastnega! Pa malo je grehov, da bi se tako s preudarkom delali, kakor laž. Lažnik že naprej vse natanko preračuna, celó besede sestavi, kako se bo zlagal. Ali ni to toliko, kakor da bi povzdignil oči proti nebu in bi začel drzno nagovarjati Boga samega: „Vem, da sovražiš laž, — vem, da te bom zdajle razžalil: a vendar se zlažem; saj me

ne boš zato pahnil v pekel.“ Kolika predrznost, kolika zlobnost!

Razžaljenje se namreč ravna po tem, kdo je razžaljen. Čim višja in imenitnejša je oseba, katero kdo razžali, tem hujše je razžaljenje. Ako n. pr. razžališ svojega tovariša in vrstnika, ali pa koga, ki je še nižji od tebe, to ni tako strašna reč, in se z lahkim potom zopet poravna in pobota. Ako pa bi se drznil razžaliti kako višjo osebo, morda celo cesarja, bi ti tako razžaljenje nakopalo veliko kazen; nič kaj bi ti ne pomagal izgovor: „Saj ga nisem mislil razžaliti hudo, ampak le kaj malega.“ Po pravici bi se ti odgovorilo: „Zlobnež, ali ne izprevidiš, kolika je tvoja predrznost, da si upaš žaliti celo najvišjo osebo! Cesarja je treba častiti, ne pa žaliti, — tudi v najmanjši reči ne!“ Sedaj pa pomisli, kako predrzen hudobnež si, če se lotiš Boga samega ter vedoma, s premislekom in nalašč razžališ Kralja vseh kraljev, Gospoda nebes in zemlje, bodisi tudi v najmanjši reči!

b) Malih grehov se moramo pa še posebej zato varovati, ker lahko zapeljejo v velike. Kdor se boji, da bi ne padel v prepad, mora zmiraj hoditi nekoliko metrov proč od prepada. In zopet ni lahko najti odpustljivega greha, ki bi tako lahko zapeljal človeka v smrtno greho, kakor ravno laž. Le pomisli: že laž sama je smrtni greh, ako je združena z veliko zlobnostjo, ako se n. pr. kdo laže v svetih, božjih rečeh, ali če sicer občutno škoduje bližnjiku.

Laž pa zavede lahko še v mnoge druge grehe, ki so zelo veliki ali pa se smejo celo prištevati največjim grehom: obrekovanje — goljufijo — krivo prisego — božji rop!! Saj ne more obrekovati, kdor nima navade lagati, — saj ne zna goljufati, kdor ne zna lagati; saj po krivem priseči more le lažnik; saj pri spovedi vedoma zamolčati smrtni greh — zna edino le lažnik! I, saj bi brez laži še ne imeli niti — izvirnega greha!

Sedaj izprevidite, kako po pravici govori sveto pismo: „Usta, katera lažejo, umoré dušo!“ Glej vendar vsak izmed vas, da ne bo imel takih lažnivih — dušomornih ust!

